ANUL XII. No. 1288 — 6 PAGINI 6 LEI — Luni 15 Ianuarie 1934

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Telefon direcție 3.26.60

Apare în fiecare LUNI și VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI.
Directori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU — Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPĂ TARIF
Telefon redacție și provincie 3.26.69
Telefon administrație 3.26.60

Axioti K. O.!...

Ne-a adus săptămâna care a trecut, cea mai consternantă știre din ultimul timp: înfrângerea prin k. o. a lui Axioti.

Am încercat desigur multe decepții în box.

Am asistat rând pe rând la capotarea lui Spakow. La blocarea lui Lucian. La strangularea oricărei pretenții de activitate pugilistică în țară...

Ne rămăsese însă, peste falimentul aproape definitiv al boxului românesc, o ultimă rezervă: Axioti. Nu cu pretenția de a face din el un miracol care să adune în jurul ringului românesc ochii holbați de admirație ai străinătății.

Nu asta. Evident.

Axioti este un boxeur foarte bun. Admirabil dotat fizicește. Cu admirabile resurse morale. Muncitor, perseverent, serios. Cu tot atâtea lipsuri technice însă, cari îl fac să bâlbăie un box opac.

Neșlefuit.

Reprezenta pentru noi însă, cu toate defectele lui technice, boxeurul căruia putea să i se acorde o încredere nelimitată. O formidabilă uzină de rezistență și încăpățânare.

Intrecut, uneori, de clasa unor adversari mai buni. Invins câteodată.

Intotdeauna însă vertical. Intr'o alură de jacobin inflexibil. Netrunchiat. Păstrându-și în fața oricui, trufia unui climat sportiv care nu permite încovoeri.

Legasem deaceia de el mai mult prestigiul verticalității acesteia intangibile — căreia francezii îi spuneau: statue superbă de aramă roșie — decât pretenția exclusivă a victoriilor.

Și dintr'odată, un match stupid la Berlin — fără sens — ne prăbușește și această ultimă superstiție.

Axioti a fost k. o.!...

Toți marii campioni și-au simțit mai curând sau mai târziu genunchii moi. Toți marii campioni au măsurat cu lungimea lor ringul pe care ani dearândul au rămas drepți, să-și privească adversarii înfrânți.

La fiecare încovoere de acestea însă, ceiace a consternat mai mult a fost alura campionului — răsturnat penibil pe podeaua de pe care se ridicase invincibil, prin knock-outurile celorlalți, — decât înfrângerea propriu zisă.

Axioti n'a reușit să constitue o excepție la regula aceasta.

A căzut și el.

In niște condițiuni însă cari, chiar dacă nu pot repara sincopa pe care o va constitui pentru cariera lui knock-outul dela Berlin, trebuesc totuși neapărat subliniate.

Dece a boxat Axioti la Berlin? Ce avea de câștigat din matchul cu Bruch, opt zile după ce la Paris reintrase admirabil, învingând la puncte pe Besneux?

Moralmente nimic.

După matchurile cu Thil și cu Roth, ce semnificație putea să aibe pentru Axioti o victorie — considerând că ar fi terminat învingător — la Berlin, asupra lui Bruch?

Niciuna.

A boxat pentru bursă?

L-a convins să-și pericliteze situația dela Paris — o admirabilă situație consolidată de victoria asupra lui Besneux — o bursă irezistibilă? O bursă care să scuze gafa de a pune un boxeur să circule între Paris și Berlin și să boxeze de două ori în interval de opt zile?

Dacă 15.000 de lei reprezintă o astfel de bursă, atunci Axioti are scuza de a se fi lăsat antrenat în aventura dela Berlin, pentru bursă...

Dar sunt într'adevăr suficienți cei 15.000 de lei pentruca să scuze knock-outul lui Axioti? Haida de!

Și atunci?...

Nici o scuză nu se poate găsi pentru matchul lui Axioti dela Berlin. Nici morală, nici materială.

O gafă. Una din acele gafe stupide cum sunt cu nemiluita la noi în box. Și cum, speram, că nu vom fi siliți să întâlnim și la Axioti.

Dar rezultatul propriu zis?

Scuze?

Sunt de prisos. Un om care a boxat cu Thil, cu Roth, cu Limousin, cu Spakow la diferență de greutate și n'a pierdut decât la puncte, care n'a fost niciodată down, nu poate pierde prin k. o. în fața lui Bruch — decât printr'un accident.

Explicații suplimentare?

Două matchuri în 8 zile, extenuarea inevitabilă a călătoriei, un moment nefericit, o încredere prea mare poate, valoarea lui Bruch care ca orice german are un punch irezistibil...

Una din acestea. Sau toate la un loc.

Ce importanță au însă scuzele, când o gafă stupidă ne-a procurat săptămâna trecută cea mai consternantă știre pe care o puteam aștepta? Primul knock-out al lui Axioti, inevitabil aproape, în condițiunile în cari a fost acceptat...

GEORGE FULGA

Săptămâna

E greu și adesea chiar imposibil, să urmărești cu necesara atențiune toate manifestările cotidiane și complexe pe cari le poate prilejui activitatea sportivă românească. Asta când ea se desfășoară normal, adică aici lângă noi, sau, în cazul cel mai prost, nu departe de raza noastră vizuală. Când însă anormalul ne obligă să-i căutăm manifestările peste hotare, să deslușim existența acului de sport românesc în carul de fân al străinătății, dela sine înțeles este că sarcina e cu mult mai dificilă. Noroc însă că dela o vreme ne-am cam obișnuit cu reprezentanții sportului românesc prin tot locul, așa că, mai pe dibuite, mai pe ghicite, le dăm de urmă, ori unde s'ar piti.

Săptămâna trecută eram de găsit în toată Europa. Rămăsese «descoperit» singur Berlinul, care, de când trăește sub domnia lui Hitler nu se mai ocupă deajuns de mult de sportul en detail. Cum însă ne-am luat obligațiunea de a da o mână de ajutor centrelor în suferință, s'a alcătuit imediat la București o echipă de boxeuri români, care în 48 ore s'a pus la dispoziția boxului german. Și ca măsură de precauție și în orice caz din condescendență pentru suprafața sportivă a Berlinului, Axioti și maestrul Alexandrescu au părăsit în galop Parisul și au descins în Friedrichsbahnhoff pentru a întări efectivul românesc sosit tot atât de grăbit, taman din București.

Că au fost znopiți pe capete de nerecunoscătorii germani, lucrul n'are nici o importanță, de vreme ce s'a dovedit încă odată că sportul românesc poate satisface în 48 ore cele mai urgente cereri ale piețelor europene. Principiul sportiv și altruist în primul rând și deabea apoi ceiace numesc profanii de tot felul, prestigiu, demnitate și celelalte...

Cu acest prilej s'a dovedit însă că mai bună treabă fac posturile fixe, decât echipele volante. Covaci, bunăoară, care și-a stabilit cartierul general la Paris, a început seria succeselor cu aceiași precizie ca în trecut, cu metodă și cu burse importante... Ceiace nu reușesc prea mulți dintre reprezentanții sportului de export al României, cum n'a reușit nici Manea, care și-a văzut spulberat un vis, mai mult al Stadiului Român decât al său. Stadiul însă are cu ce să se consoleze, căci pentru asta i-a ieșit doar Nantes-ul în cale...

Ce a fost până acum este nimic însă față de ce urmează de abia să fie. Pentrucă, în buni strategi cum am fost întotdeauna, încheem afacul cu tot ce avem mai forte: cu tunurile de calibru mare, Anghelescu și Papană. Cari, dacă nu s'or încăera undeva pe drum, să știți că n'au ce face din adversari.

Cum ne-o fi norocul...

L. ROȘIANU

In tot cursul sezonului de iarnă, «Gazeta Sporturilor» va apare *Luni* și *Vineri* la ora *3 p. m.*

Numărul nostru viitor va apare Vineri 19 Ianuarie ora 3 p. m.

Reportaj parizian

Nimic nou pe frontul de Vest...

Un „sport" de mare popularitate: luptele libere... — Cupa Davis turneu „Open" — Cifre, cifre, cifre

PARIS. — *Mai puțin animată ca altădată, viața sportivă de aci, mi-a oferit în ultimele zile câteva subiecte caracteristice. Nimic senzațional, cum foarte probabil aștepta secretarul de redacție. Suficient de interesant însă pentru vremurile în cari trăim.*

Nu mă voi ocupa de reintrarea lui Carpentier, care se pare că a eșuat în stare de proect, nici de alte reintrări cari amenință, ci de cele câteva fapte înregistrate într'o săptămână.

LUPTE LIBERE
KING GONG KOLOF, ETC..

N'am văzut niciodată un match de ceeace americanii numesc atât de pitoresc: «catch as can».

Inainte de a cunoaște impresiile culese la o serată de asemenea «lupte libere», e bine să vă spun că traducerea denumirei «catch as can» spune mult. «Catch as can» adică lovește cine poate este un «sport» importat din America. Avid de «sporturi» dure americanul n'a mai știut ce să inventeze. A luat bătaia ordinară la care dacă asiști pe stradă ești silit să intervii, a încadrat-o în câteva regule foarte elastice, i-a dat un nume pitoresc, i-a făcut reclama cuvenită și se pare că opinia publică a «marșat»...

«Catch as can»-ul e foarte popular în Statele-Unite și natural campionii acestui «sport» sunt foarte apreciați.

Jeff Dickson după ce a eșuat cu o întreprindere, în care principalii actori erau niște elefanți, văzând că boxul nu mai produce ca altădată iar hokeyul la fel, a început să organizeze reuniuni de «lupte libere». Se pare că a nimerit bine.

Câtă vreme va ține voga acestui «sport» e greu de precizat. Pentru moment lumea vine și aseară «Palais des Sports» adăpostea 15.000 de persoane, venite să vadă pe cei «cari pot să lovească»...

De altfel am asistat la un spectacol oribil.

Luptătorii execută tot felul de loviturі, doar că nu-și bagă degetele în ochi... Totul este permis.

Campionii Deglane, Kolof și cel mai nou venit la acest «sport» Rigoullot (recordmanul olympic) au terminat învingători. «Calitățile» învingătorilor nu pot fi discutate, dar în victoriile lor, interesele organizatorilor au jucat și ele un oarecare rol...

«Sportul» atât de popular astăzi nu e lipsit de nici una din caracteristicile unei afaceri de circ.

Astfel, bulgarului Kolof i s'a dat un nume atractios, un nume senzațional și i se zice King Kong Kolof și probabil că lui Rigaullot într'o bună zi i se va zice Tarzan. Totul depinde cât va dura această înșelătorie în massă sub masca binevoitoare a sportului...

Părăsind «Palais des Sports» par'că eșisem dela un film cu gangsteri și cow-boys. Stând de vorbă la barul lui Routis cu un vechi sportiv de aci, i-am împărtășit opinia mea, că nu văd de ce este considerat sport acest odios «catch as can». Mi-a răspuns: «probabil pentru că se practică la «Palais des Sports» Jeff Dickson funcționează ca organizator și L'Auto i-a consacrat o rubrică»...

«AU FOST ODATA AMATORI»

este refrenul unui cuplet lansat de Marsac, unul din «chansonierii» parizieni de mare succes.

Cupletul privește lumea tennisului, unde după cum se spune aci, numai începătorii au mai rămas amatori...

Refrenul pomenit mai sus e reluat în cor de toată presa și oficialitatea de aci. «Pentru noi, problema se pune foarte net — a declarat un oficial al federației franceze și a adăugat: federația internațională de tennis va avea două căi de urmat:

1) Ori admite ca proba mondială înființată de generalul Davis să devină turneu «Open»;

2) Ori înmormântează Cupa Davis».

Luna viitoare consiliul federației internaționale va avea să se pronunțe. Francezii vor susține punctul de vedere moral, adică admiterea în Cupa Davis a tuturor jucătorilor fără distincțiune.

Până atunci, se pregătește atmosfera. Zilnic se lansează date din cari reese, că marii jucători nu mai sunt de mult amatori.

Vom vedea în viitoarea ediție a Cupei Davis pe Tilden, Cochet, Plâa, Barnes?

La întrebarea aceasta inițiații răspund afirmativ.

CATEVA CIFRE...

Francezii nu sunt încântați de aportul străinilor înregimentați în marile lor echipe.

Dezamăgirea a fost mare în multe cercuri. Credeau că într'o zi sau două, după ce Hiden, Silny și Co. vor deșcăleca în Franța, fața footballului francez se va schimba și din pământ vor eși echipe a căror joc nu va diferi prea mult de Admira, Rapid etc. A fost un simplu vis, care din nenorocire a costat cam scump marile cluburi franceze.

Cum metamorfoza nu s'a produs, lumea a început să se întrebe «de ce s'au făcut atâtea sacrificii?»

M'am întrebat și eu fără să-mi fi putut răspunde.

Căci a-l angaja pe Hiden înseamnă să ai un bun portar și atâta tot. Restul echipei rămâne neschimbat. La fel cu Silny, Kolmar și ceilalți. Footballul francez a fost foarte rău inspirat.

A angajat vedete, nume răsunătoare — de multe ori jucători sfârșiți — a concediat antrenori ca: Jimmy Hoogan, Peter Farmer, Griffiths, oameni cari au numele legat de cariera celor mai mari echipe.

Si ca să achiziționeze aceste vedete au debursat sume importante.

Hiden a costat 100.000 de franci și are un salariu lunar de 5000 de franci. Silny câștigă 4000 de franci pe lună și a costat 60.000 de franci, Kalmar 80.000 și are 4000 de franci lunar.

Acum cluburile nu știu ce să mai facă, întrucât cu toate vedetele au contracte pe doi ani.

Și se pare că federația va trebui să le scoată din acest impas. Cum?

Foarte simplu. O reformă a regulamentului va interzice străinilor să mai joace în Franța.

Sau cel puțin se va limita numărul celor ce joacă într'o echipă la doi sau trei. Acum sunt patru.

LIS

Cum se pregătește Olympiada dela Berlin

— Cum va fi stadionul. Cine va participa. Pregătirile Jugoslaviei, Japoniei și Poloniei —

Comitetul organizator al celei de a XI-a Olympiade și Jocurilor Olympice de iarnă, a adresat în întreaga lume invitația de participare la probele internaționale ce vor avea loc în anul 1936 la Berlin și Garmish — Parteukirchen.

Invitațiunea este conformă cu previziunile regulamentelor olympice și este semnată de președintele comitetului organizator, secretar de stat onorar dr. Theodor Lewald. Comitetele naționale olympice sunt invitate să răspundă dacă au intenția de a accepta această invitație. Capitala Germaniei a fost desemnată să dăpostească aceste jocuri în cursul ședinței, care a avut loc în anul 1931 la Barcelona. Comisiunea olympică germană a început pregătirile pentru 1936 îndată după întoarcerea delegației germane dela Los-Angeles. Prima măsură decisivă luată în vederea acestor pregătiri a fost constituirea comitetului organizator în Ianuarie 1933.

Primind această însărcinare, comitetul organizator a început lucrările și în anul 1936 tineretul întregii lumi va fi primit la Berlin, după toate regulile ospitalității olympice.

Importanța acestei organizări a făcut ca ministerul afacerilor străine să aducă la cunoștința tuturor țărilor interesate prin diplomații săi acest lucru. Germania crede că toate națiunile vor răspunde invitației de participare, trimițând numeroase delegațiuni, pentru a contribui astfel ca jocurile olympice din 1936 să formeze o adevărată serbare a păcii și a comunității olympice mondiale.

Invitațiunea a fost adresată tuturor statelor, unde există un comitet național olympic. Acestea sunt: Afganistan, Germania, Argentina, Australia, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Canada, Chili, China, Columbia, Danemarca, Spania, Estonia, Statele Unite, Finlanda, Franța, Grecia, Marea Britanie, Guatemala, Haiti, Olanda, Ungaria, India, Irlanda, Italia, Japonia, Letonia, Luxemburg, Mexic, Monaco, Nicaragua, Norvegia, Noua Zelandă, Paraguay, Peru, Filipine, Polonia, Portugalia, Republicele Americii Centrale, România, San-Salvador, Suedia, Elveția, Cehoslovacia, Turcia, Ururguay, Africa de Sud, Venezuela, Jugoslavia.

*

Prin decizia din 14 Decembrie trecut, cancelarul imperiului d. Hitler a completat de o manieră puțin așteptată proiectele de amenajare ale Stadionului, unde se va desfășura cea de-a XI-a Olympiadă.

Aceste proiecte sunt grandioase. Tot terenul, măsurând 115, 2 hectare care se găsește situat între stațiunea subterană Stadion și gara Pichelsberg va fi amenajat într'un imens parc al sporturilor. Câmpul de curse, care se găsește pe acest teren și în mijlocul căruia se găsia vechiul stadion va fi suprimat. Prin aceste lucrări terenul de an-

(Continuarea în pagina 4-a)

Un nou record mondial de aviație

MIAMI 14 — Aviatorul Jack Wright, însoțit de un pasager, a bătut un nou record mondial de viteză pentru avioanele mici și ușoare cu pasager, parcurgând o distanță de 100 kilometri cu o viteză medie de 270.116 m. pe oră.

Recordul precedent era deținut de francezul Lavergne, cu 233.355 klm. pe oră.

CAMPIONATUL MONDIAL

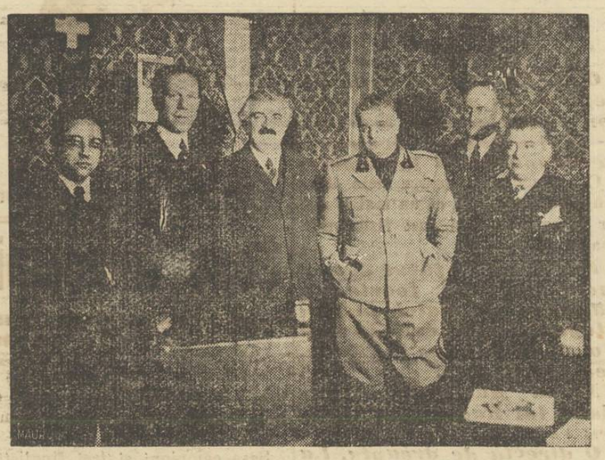

COMITETUL DE ORGANIZARE AL MAREI COMPETIȚII

Dela stânga la dreapta, d-nii: Barassi (secretarul general al Federației italiene), dr. Bauvens, ing. Fischer, Vaccaro (președintele Federației italiene), Schricker și Mauro.

Ion Manca clasat al 19-lea în cross-ul așilor la Paris

PARIS, 14. — In fața câtorva zeci de mii de spectatori s'au disputat azi pe poligonul dela Vincennes marile cross-uri organizate anual de către ziarul zarizian «L'Auto».

Au participat la cele 4 probe, nu mai puțin de 2500 concurenți, reprezentând 1200 cluburi.

Proba rezervată veteranilor a revenit lui Olzawski.

In cursa campionilor, care s'a disputat după amiază, a concurat și campionul României Ion Marea, care a făcut deplasarea la Paris împreună cu Stadiul Român.

Cursa a fost extrem de animată și s'a desfășurat tot timpul pe o ploaie torențială.

Primul a trecut plutonul francezul Lecuron, care a parcurs distanța în 27 min. 17 sec. Al doilea s'a clasat Rochard în 27 min. 19 sec., iar al treilea Rerolle, în 27 min. 34 secunde.

Campionul român Ion Marea, care a făcut o cursă curagioasă alături de așii consacrați ai cross-country-ului s'a clasat al 19-lea.

Tot despre putrigaiul din rugby

Pe marginea unui răspuns al d-lui Gr. Caracostea

Președintele federației de rugby, d. Gr. Caracostea, ne-a făcut cinstea unui răspuns la anumite întrebări pe cari ne credeam datori să le repetăm în lipsa din țară a aceluia cari le pusese inițial: d. ing. N. Mărescu, președintele Stadiului Român.

Răspunsul d-lui Caracostea, pe care l-am publicat în numărul nostru trecut, este cunoscut cetitorilor. De aceia ne vom permite să-l adnotăm fără a mai reproduce pasagiile de cari depinde complectarea noastră de azi.

Trebue mai întâi să facem o precizare: n'am pus niciodată la îndoială obiectivitatea desăvârșită, competența și dragostea de sport a d-lui Caracostea, pe care-l considerăm în afara tuturor intrigăriilor, pasiunilor deplasate și a mediului pe care l-am numit „putrigaiul rugby-ului românesc".

Dacă, totuși, d. Caracostea a semnat un răspuns care avea menirea să acopere păcatele altora, lucrul acesta nu dovedește decât că președintele federației de rugby a rămas acelaș bun camarad, acelaș om de omenie, care nu vede decât binele pe care-l pot face cauzei comune cei din jurul său. Ignorând cu proprie voință păcatele pe cari noi avem datoria să le scoatem în evidență, pentru o eventuală îndreptare a celor cari au păcătuit...

Așa dar, d. Caracostea ne invită să răsfoim registrele federației de rugby, pentru a ne convinge că afirmația noastră cu privire la „domnia bunului plac de jos în sus și de sus în jos" nu este căutată de puțin fondată.

Invitația d-lui Caracostea este, din nefericire, inoperantă, pentru bunul motiv că nu din dosare ne-am făcut convingerea pe care am sintetizat-o în afirmația amintită mai sus. Ci din trista activitate a rugby-ului românesc.

Și, pentrucă am fost somați să documentăm, vom da d-lui Caracostea două exemple de domnie a bunului plac de jos în sus și de domnie a bunului plac de sus în jos.

1. Cazul Penescu a făcut să se scuture într'o bună măsură colbul care ascundea privirilor profane, ciu percile crescute pe putrigaiul despre care ne ocupăm. Și a provocat în penultimă instanță, punerea în cauză a clubului P. T. T., cu epilogul cunoscut: suspendarea pe timp de 6 luni a jucătorului Camil Ion dela Stadiul Român. Pentru care motiv și în ce condițiuni, nu interesează. Cert este însă că jucătorul stadist a fost suspendat, și i s'a adus oficial la cunoștință decizia instanței care a pronunțat sentința.

Se întâmplă însă, că Stadiul Român are angajat un turneu în Franța și că jucătorul suspendat este un clement de nădejde al ei. Credeți oare că jucătorul suspendat rămâne în țară să-și ispășească prin inactivitate forțată, culpa? Nici vorbă. Din contra, insoțește echipa sa în turneu și nu ca participant la o călătorie de agrement. Ci ca jucător activ și de mare folos (de altfel a și marcat, dacă nu ne înșeală memoria, una din încercările victorioase dela Nantes).

Este sau nu fapta jucătorului stadist un exemplu de domnie a bunului plac de jos în sus? Dacă d. Caracostea găsește că fapta aceasta se poate numi altfel, să ne comunice și nouă calificarea cea mai nimerită. Noi însă rămânem la credința că nesocotirea sentinței organului de conducere a rugby-ului românesc nu poate fi botezată altfel.

2. Acum doi ani s'a disputat pe câmpul U. F. S. R. matchul Stadiul Român-Sportul Studențesc, din seria nesfârșită a întâlnirilor dintre aceste cluburi. Partida — ca de obiceiu — a degenerat într'o încăierare cruntă. Arbitrul Odobescu a fost maltratat. S'au spart capete și s'au răvășit ciolane, fără să fie cru-

(Continuarea în pagina 4-a)